

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Petra Mikeše a soudců Milana Podhrázkého a Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: **MUDr. P. N.**, zast. JUDr. Martou Novákovou, advokátkou se sídlem Višňová 1836, Strážnice, proti žalované: **Česká lékařská komora**, se sídlem Lužická 419/14, Olomouc, proti rozhodnutí čestné rady žalované ze dne 11. 3. 2022, čj. 21/56-001/0107, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 2. 8. 2023, čj. 60 Ad 5/2022-69,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Nejvyšší správní soud se v tomto rozsudku předně zabýval přípustností kasačních námitek, přezkoumatelností napadeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci a rozhodnutí čestné rady žalované a opožděností některých žalobních námitek žalobce (dále „stěžovatel“). Dále se zabýval tím, zda krajský soud mohl ve věci rozhodnout bez nařízení jednání, zda nepochybil, pokud neprovedl výslech svědků, zda je pro věc podstatná zahraniční atestace stěžovatele, zda spekulace čestné rady žalované mohly mít vliv na výsledek rozhodnutí a zda byl stěžovatel oprávněn ukončit péči o pacientky podle § 48 odst. 2 písm. d) zákona č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách a podmínkách jejich poskytování (zákon o zdravotních službách), ve znění účinném do 31. 12. 2021 (dále „zákon o zdravotních službách“).

[2] Čestná rada žalované v záhlaví označeným rozhodnutím uznala stěžovatele vinným z disciplinárního provinění, kterého se měl dopustit tím, že „jako praktický lékař v ordinaci v R., ul. X, v průběhu roku 2021 nutil nejméně dvě pacientky (paní J. K. a Ing. L. M.) ke gynekologickému vyšetření prováděnému jím osobně, pod pohrůžkou vyřazení těchto pacientek z registrace, ukončení péče o ně či nepřijetí do péče, aniž by měl od Krajského úřadu Jihomoravského kraje uděleno oprávnění k poskytování zdravotních služeb v oboru gynekologie a porodnictví a aniž by pro zmíněné ukončení péče či nepřijetí do péče byly splněny zákonem stanovené důvody, a u nejméně jedné pacientky (Ing. R. K.) zmíněné gynekologické vyšetření v lednu 2021 provedl.“ Tím stěžovatel porušil § 11 odst. 1 a § 48 odst. 1 a 2 zákona o zdravotních službách, § 5 odst. 3 zákona č. 95/2004 Sb., o podmínkách získávání a uznávání odborné způsobilosti a specializované způsobilosti k výkonu zdravotnického povolání lékaře, zubního lékaře a farmaceuta, § 9 odst. 2 písm. a) zákona č. 220/1991 Sb., o České lékařské komoře, České stomatologické komoře a České lékárnické komoře (dále „zákon o komorách“), a § 3 odst. 2, 3 a 5 etického kodexu žalované. Za toto disciplinární provinění čestná rada žalované uložila stěžovateli disciplinární opatření v podobě vyloučení z komory podle § 18 odst. 3 písm. c) zákona o komorách.

[3] Stěžovatel podal proti rozhodnutí čestné rady žalované žalobu ke krajskému soudu, který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem jako nedůvodnou zamítl.

[4] Krajský soud rozhodl o věci bez jednání. Stěžovatel k výzvě podle § 51 odst. 1 s. ř. s. uvedl, že „teda žádáme soud, ať potvrdí žalobu a v případě potřeby nařídí řízení a provede výpovědi svědků, které hned na vyžádání zašleme“. Nevyslovil tak nesouhlas s rozhodnutím bez jednání ani svůj souhlas či nesouhlas nepodmínil (rozsudek NSS ze dne 7. 4. 2022, čj. 10 Afs 176/2020-58, VKS Pohledští Dvořáci). Vyjádření stěžovatele je podnětem soudu, aby sám zvážil, zda je potřebné jednání nařídit. Žaloba byla podána včas. Námitky, které stěžovatel poprvé uplatnil až v podání z 25. 5. 2023, jsou však opožděné. Krajský soud se jimi proto nezabýval. Rozhodnutí čestné rady žalované je přezkoumatelné. Je pravda, že obsahuje některé spekulace (například o počtu pacientek, kterým bylo vnucováno gynekologické vyšetření, nebo o vykazování gynekologických výkonů zdravotním pojišťovnám). Čestná rada žalované však vždy u těchto tvrzení uvedla, že si je vědoma jejich neprokázání, a proto je nehodnotila. Nebyly ani součástí vytýkaného skutku.

[5] Na disciplinární řízení nelze bez dalšího použít všechny záruky trestního procesu podle čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. I v tomto řízení je však třeba zajistit naplnění klíčových pravidel dokazování v řízení vedeném orgánem veřejné moci, ve kterém má být adresátu veřejné moci uložena povinnost. V protokolu o ústním jednání není provádění dokazování zaznamenáno. To však neznamená, že dokazování neproběhlo. Čestná rada žalované se seznámila se shromážděnými důkazy a zjištění promítla do rozhodnutí. Stěžovatel nebyl zkrácen v právu na obhajobu. Byl vyrozuměn o stížnostech a k věci se několikrát vyjádřil. Byl mu doručen návrh na zahájení disciplinárního řízení a byl předvolán k ústnímu jednání. V průběhu řízení nenavrl důkazy. Neúčastnil se ani ústního jednání. Těžko tak mohl klást otázky při výslechu svědků, jejichž výslech ani nenavrl. Podle čl. 13 odst. 5 a 7 disciplinárního řádu České lékařské komory (dále „disciplinární řád“) se výslechy svědků a osob, které podaly stížnost, provádějí, jen pokud to je potřebné. Stěžovatel nezákonnost tohoto ustanovení nenamítl.

pokračování

Čestná rada žalované považovala písemná vyjádření za dostatečná. Listiny je nutné číst k důkazu, jsou-li jednání přítomni účastníci řízení, dotčené osoby nebo veřejnost podle § 53 odst. 6 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Stěžovatel nebyl jednání z vlastní vůle přítomen. Nemohl proto být zkrácen na svých právech tím, že listinné důkazy nebyly při jednání přečteny. Do správního spisu a do protokolu nebylo pouze zaznamenáno, že se se čestná rada žalované s listinami seznámila. Toto pochybení však nemá vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci. Listiny totiž byly založeny ve správním spise po celou dobu řízení, čestná rada z nich vycházela a stěžovatel do nich mohl nahlédnout.

[6] MUDr. J. nebyla vyslechnuta jako svědek. Ústního jednání se zúčastnila za revizní komisi okresního sdružení žalované jako její členka. Slyšena byla v souladu s čl. 8 odst. 2 disciplinárního řádu, tedy jako pověřený člen revizní komise. Měla obdobné postavení jako státní zástupce při jednání u soudu. Její vyjádření nebylo podkladem pro zjištění skutkového stavu. Čestná rada žalované opřela svá skutková zjištění o listinné důkazy, které byly obsahem správního spisu. Vnucování gynekologického vyšetření pod pohrůžkou ukončení péče zjistila ze stížnosti J. K. a Ing. L. M. Provedení gynekologického vyšetření vyplynulo ze stížnosti Ing. R. K. a jejího vyjádření. Z odpovědi Krajského úřadu Jihomoravského kraje dále vyplynulo, že stěžovatel má oprávnění k poskytování zdravotních služeb jen v oboru všeobecného praktického lékařství. Čestná rada žalované zároveň vyhodnotila vyjádření stěžovatele, ze kterého zjistila, že skutečně nabízí gynekologickou péči a že J. K. vyzval k tomu, ať se přeregistruje k jinému lékaři, pokud nemá zájem o gynekologické vyšetření. Všechny rozhodné skutečnosti tak byly zjištěny z jiných zdrojů než z výpovědi MUDr. J.

[7] Stěžovatel je držitelem oprávnění k poskytování zdravotních služeb v oboru všeobecného praktického lékařství. Pouze v tomto oboru mohl poskytovat zdravotní služby. Český právní řád nezná obor rodinné lékařství. Stěžovatel tak nebyl oprávněn poskytovat zdravotní péči v oboru gynekologie a porodnictví a nabízet či provádět pacientkám zdravotní služby z tohoto oboru (palpační vyšetření a vyšetření vaginálním ultrazvukem). Překročil tak rámec úkonů, které je oprávněn provádět praktický lékař. To vyplývá z posudků odborových komisí Vědecké rady žalované pro všeobecné praktické lékařství a pro gynekologii a porodnictví. Stěžovatel proto poskytoval zdravotní služby v rozporu se zákonem. Úvahy stěžovatele o tom, jakou náplň by měla mít praxe praktických lékařů, nejsou podstatné. Poskytoval zdravotní služby na území ČR. Byl se proto povinen řídit platnými a účinnými tuzemskými právními předpisy. Ty však obor rodinné lékařství neznají. Krajskému soudu není zřejmé, s jakými mezinárodními smlouvami a evropskými předpisy je rozporný právní řád ČR tím, že nezná obor rodinné lékařství. Stěžovatel je konkrétně nezmínil. Jeho vzdělání získané v zahraničí a v jiných oborech není pro věc podstatné. Nevedlo totiž k získání odborné způsobilosti podle tuzemských právních předpisů. Ta je však podmínkou pro udělení oprávnění k poskytování zdravotních služeb podle § 16 odst. 1 zákona o zdravotních službách. Krajský soud proto neprovedl k důkazu doklady o získaném vzdělání v zahraničí a v jiných oborech. To, že mu Ministerstvo zdravotnictví neuznalo vzdělání získané v zahraničí, není předmětem tohoto řízení.

[8] Nebyl naplněn důvod pro ukončení péče o pacientky podle § 48 odst. 2 písm. d) zákona o zdravotních službách. Pacientky s navrženým gynekologickým vyšetřením

nesouhlasily. Podle tohoto ustanovení lze postupovat pouze v případě, kdy poskytovatel zdravotních služeb poskytuje zdravotní služby v oboru, ve kterém smí služby poskytovat. Krajský soud souhlasí s žalovanou, že jednání stěžovatele bylo neetické. Stěžovatel postrádá kritický náhled na své jednání. Přehlíží, že podle tuzemských právních předpisů nebyl oprávněn poskytovat zdravotní péči v oboru gynekologie a porodnictví. Nejen, že tak činil, ale pacientkám, které péči odmítly, hrozil neoprávněným ukončením zdravotní péče. Takové jednání není jen nezákonné, nýbrž je i zcela neetické. Stěžovatel nebral ohled na vůli pacientek. Odmítl jim poskytovat zdravotní péči jen pro to, že nesdílely jeho náhled na rozsah poskytované zdravotní péče praktickými lékaři. Takové jednání postrádá jakékoliv morální ospravedlnění. To nemůže přinést ani informovanost, o kterou se stěžovatel podle svých slov snažil. Pokud se prezentoval tak, že je oprávněn provádět i jiné úkony zdravotních služeb než z oboru praktického lékařství, mohl o to více vzbudit v pacientkách falešný pocit, že je k těmto úkonům oprávněn. Stěžovatel tvrdí, že chtěl dopřát pacientům širší nabídku zdravotní péče. Do toho však nezapadá jím činěný nátlak na pacientky. Jednání stěžovatele se přičilo základnímu etickému a právnímu pravidlu, podle kterého lékař ctí svobodnou vůli svých pacientů a respektuje jejich právo odmítnout navržený úkon.

[9] Krajský soud neprovedl k důkazu navržené výsledky svědků, které stěžovatel zmínil v podání z 14. 8. 2022. Z podání nebylo zřejmé, kdo měl být jako svědek vyslechnut, ani to, jaké konkrétní skutečnosti měli svědci prokázat. Stěžovatele tížilo břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Bylo proto povinen uvést konkrétní tvrzení a označit konkrétní důkazy k jeho prokázání.

II. Obsah kasační stížnosti a dalších podání účastníků

[10] **Stěžovatel** namítá, že napadený rozsudek mu nebyl doručen prostřednictvím jeho právního zástupce, nýbrž jemu dne 11. 9. 2023. To představuje procesní vadu, která mohla mít za následek zmeškání lhůty pro podání kasační stížnosti. Ze správního spisu nevyplyvá prokázání skutků, které mu jsou kladeny za vinu. Jednání čestné rady žalované nebyl přítomen a ani pacientky. Správní orgány a krajský soud založily své závěry na skutkovém stavu, který se opírá především o písemné stížnosti tří nespokojených pacientek. V řízení bylo prokázáno, že neúčtuje pojišťovnám výkony, které spadají do oboru gynekologie a porodnictví. Nebylo prokázáno, že by takové výkony účtoval prostřednictvím jiného lékaře. I kdyby však nabízel či poskytoval primární gynekologickou péči, soud i čestná rada žalované se zabývaly pouze splněním formálních podmínek k výkonu povolání. Nepřihlédly však k dosaženému vzdělání a jeho odborné kvalifikaci. V ČR složil I. a II. atestaci z vnitřního lékařství a I. atestaci ze všeobecného lékařství. Dále má atestaci z oboru rodinné lékařství, kterou získal ve Švédsku. Ta zahrnuje mj. odbornost v oblasti pediatrie a primární gynekologie. Zahraniční atestace měla být automaticky uznána na základě právních předpisů Evropské unie, a to minimálně v té části, ve které se zahraniční studijní program shoduje s českým. Nebyl povinen unijní právo či mezinárodní smlouvu jako důkaz označit či předložit. Soud zná právo. Krajský soud se však nepokusil najít unijní normu či mezinárodní smlouvu, kterých se v žalobě obecně dovolával. Měl a mohl posoudit podmínky uznání dosažené kvalifikace, tedy zda stěžovatel požádal o její uznání a zda rozsah zahraniční kvalifikace postačí k jejímu uznání v ČR zcela či v části. To měl posoudit jako předběžnou otázku pro závěr, zda je důvodné stěžovatele vyloučit z komory

pokračování

či zda je namístě uložit jiné disciplinární opatření. Rovněž čestná rada žalované nepřihlédla k dosaženému vzdělání a jeho kvalifikaci.

[11] Krajský soud se nevypořádal přesvědčivě s tvrzením, že se skutek nestal tak, jak je uvedeno ve správním rozhodnutí. Pacientkám nevyhrožoval a nenutil je k výkonům pod pohrůžkou ukončení péče či nepřevzetí do ní. Při ukončení péče postupoval v souladu s § 48 odst. 2 zákona o zdravotních službách a pacienty nikdy neuvedl v omyl stran rozsahu péče. Nátlak a pohrůžky nebyly prokázány. Je mu vytykán paternalismus k pacientům. Na vztah lékaře a pacienta je však třeba nahlížet jako na vztah panství, v němž má převahu lékař (usnesení Ústavního soudu ze dne 12. 8. 2008, sp. zn. I. ÚS 1919/08). Vždy transparentně a předem informoval pacienty, jaká péče a jakou formou jim bude poskytována, a sděloval jim léčebný postup. J. K. se dostavila do ordinace v 16. týdnu těhotenství a požadovala razítko do těhotenské průkazky, aniž by souhlasila s jakoukoli prohlídkou. Sdělil jí proto, že jí nemůže dát razítko, neboť nezná její zdravotní stav. Ing. L. M. se dostavila s bolestmi v podbřišku s žádostí o vystavení žádanky na urologii. Jeho úkolem však není vystavovat žádanky dle přání pacienta, nýbrž teprve po prohlídce a diagnostice. Prohlídku odmítla. Má-li pacient k postupu lékaře výhrady a je-li SMS zprávou obecně dotázán, zda má v úmyslu změnit lékaře či pojišťovnu, nelze v tom spatřovat nátlak či pohrůžku. Lékař musí mít plnou důvěru pacientů. Pacient naopak musí mít důvěru v lékaře a musí spolupracovat. Je-li tato důvěra narušena, lze poskytování péče ukončit podle § 48 odst. 2 písm. d) zákona o zdravotních službách [v případě nesoučinnosti podle písm. e) tohoto ustanovení].

[12] Tvrzení krajského soudu, že ukončit péči o pacienta z důvodu narušení vzájemné důvěry je možné pouze v případech, kdy lékař disponuje oprávněním k poskytování daných zdravotních služeb, je absurdní, jestliže je pacient s poskytnutou či nabízenou péčí nespokojen a nemá o ní zájem. Již to zrcadlí ztrátu důvěry pacienta v lékaře. Pokud lékař vyhodnotí, že pro nedůvěru pacienta se o něj nemůže dále starat, je oznámení o ukončení péče oprávněné. Ing. R. K. se odregistrovala z vlastní vůle. S péčí byla vždy spokojena, až do doby jejího odhlášení bez vysvětlení. Pacientky svobodně navrhovanou péčí odmítly. Čestná rada žalované spekuluje, že mohlo dojít k poškození zdraví pacientek, že je více pacientek, kterým měl vnucovat gynekologické úkony, a že měl úkony vykazovat na jiného lékaře. Byť uvedla, že se tyto závěry do hodnocení věci a osoby stěžovatele nepromítly, lze o tom pochybovat. Spekulace ho vykresluje neobjektivně a v horším světle. Můžou ho v disciplinárním řízení poškodit a ovlivnit konečný výsledek. Podle žalované měl vydírat pacientky z důvodu ukojení svých potřeb. Toto zjištění nemá oporu ve spise. Pacientkám učinil návrh diagnostického postupu.

[13] Revizní komise okresního sdružení žalované podala návrh na zahájení disciplinárního řízení k čestné radě žalované. Podle § 10 odst. 1 disciplinárního řádu však o postoupení věci čestné radě žalované může rozhodnout čestná rada okresního sdružení. Nutná je předchozí konzultace s předsedou čestné rady žalované. Druhá podmínka vyplývá z § 9 odst. 2 písm. v) zákona o komorách. O předání věci měla rozhodnout čestná rada okresního sdružení. Protože tak neučinila, jde o procesní pochybení, které mohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Je zde kompetenční spor mezi § 10 odst. 1 a § 13 odst. 1 písm. c) disciplinárního řádu. Podle § 13 odst. 1 písm. c) disciplinárního řádu může o postoupení rozhodnout revizní komise okresního sdružení. Nemá však k tomu stanoveny

konkrétní podmínky. Bylo-li podezření z porušení povinností podle § 9 odst. 2 písm. a) zákona o komorách, bylo třeba v disciplinárním řízení postupovat podle § 10 odst. 1 písm. a) a b) ve spojení s § 13 odst. 1 písm. a) disciplinárního řádu.

[14] V rozhodnutí čestné rady žalované není odůvodněno, proč nebyla využita možnost smírního řízení. Podle § 2 odst. 14 disciplinárního řádu má být rozhodnutí zpravidla vydáno do šesti měsíců od přijetí žádosti. Rozhodnutí však bylo vydáno až rok po přijetí stížnosti J. K. Správní orgány a ani krajský soud se nezabývaly tím, zda disciplinární řízení není nepřiměřeně dlouhé, a neodůvodnily, proč nebylo možné rozhodnout dříve. Ze správního rozhodnutí ani z rozsudku nevyplývá, zda čestná rada žalované jednala v potřebném plénu. V protokole z jednání není zaznamenáno provádění důkazů. Správní orgány a krajský soud se nevypořádaly s navrženými důkazy (výslech svědků a předložení certifikátů o odborné způsobilosti). Rozhodnutí čestné rady žalované bylo zasláno na vědomí Ing. Bc. A. H., přestože ta není účastníkem řízení. Tím bylo zasaženo do jeho práv.

[15] Z výroku ani z odůvodnění rozhodnutí čestné rady žalované neplyne počet a popis jednotlivých skutků. Ta se nevyjádřila k námitce, podle které některý ze skutků není správním deliktem. Rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné. Podle čl. 10 odst. 3 disciplinárního řádu je třeba přihlédnout k povaze skutku a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k osobě a poměrům lékaře a k míře jeho zavinění. Disciplinární opatření musí být adekvátní k provinění. Žalovaná nepřihlédla k tomu, že zdravotní služby neposkytuje laik, nýbrž zkušený odborník s patřičnými znalostmi, který nesplnil pouze formální podmínky výkonu. To mělo dopad na celkové posouzení věci. Žalovaná a krajský soud nevzaly v potaz úvahy stěžovatele a jeho úmysly při poskytování kvalitní primární péče. Do uloženého disciplinárního opatření se nepromítlo, že nedošlo k poškození zdraví žádného pacienta. Žalovaná tuto skutečnost konstatuje jako jedinou polehčující okolnost. Nevzala ji však plně v potaz při stanovení trestu. Nevysvětlila, proč tato okolnost není způsobila odůvodnit uložení jiného disciplinárního opatření. To platí i pro napadený rozsudek. Žádné osobě nevznikla újma. Nejméně čtyřem osobám díky jeho péči zachránil život či předešel vážným následkům. Péče pro pacienty se stala dostupnější a kvalitnější díky zjišťování dalších diagnóz.

[16] Žalovaná ani krajský soud nevzaly v potaz délku profesní praxe stěžovatele a ani to, že byl dosud bezúhonný. Nereflektovaly, že může provádět obecná ultrazvuková vyšetření a jiné úkony, k nimž má certifikaci. Opomněly, že má zahraniční atestaci pro obor rodinného lékařství, tedy že je zajištěna odbornost nabízené primární péče a že se soustavně vzdělává. K těmto polehčujícím okolnostem mělo být přihlédnuto. Krajský soud nevysvětlil, proč nelze s ohledem na bezúhonnost, délku praxe a odborné znalosti uložit mírnější disciplinární opatření. Vyloučení z komory je výjimečné a spíše ojedinělé disciplinární opatření. Žalovaná a krajský soud se měly proto vypořádat i s ukládáním tohoto opatření v minulosti. Žalovaná neuvedla, zda obdobně postupovala v jiném případě. Není zřejmé, proč má být stěžovatel vyloučen z komory, jestliže žádného pacienta nepoškodil a ani se neobohatil za neoprávněně účtované výkony. Medikaci předepisoval v souladu s provedenou diagnostikou. Existují případy, kdy k vyloučení z komory v minulosti nedošlo. Šlo o výkon povolání pod vlivem alkoholu nebo neposkytnutí včasné lékařské pomoci, v jehož důsledku se dítě ocitlo v kómatu. Naopak stěžovatel byl

pokračování

z komory vyloučen, přestože se nedopustil tak zásadního porušení *ars medicina*. Dále poukázal na psychiatra obviněného ze znásilnění pacientek, který nadále smí vykonávat lékařské povolání díky promlčení skutků. Uložené disciplinární opatření je nepředvídatelné, neočekávatelné a nepřiměřené. Poukázal v této souvislosti na novinové články, podle kterých je vyloučení z komory ojedinělé, a na případ lékařek z nemocnice v Ústí nad Labem z roku 2018. Jsou zde nedůvodné rozdíly při ukládání disciplinárních opatření.

[17] Krajský soud nepřihlédl k argumentům stěžovatele z 25. 5. 2023. Nezabýval se jimi proto, že byly učiněny po lhůtě pro podání žaloby. To představuje přílišný formalismus v neprospěch stěžovatele. Není zřejmé, proč tyto námitky jsou brány jako opožděné, a nikoliv jako procesní obrana účastníka řízení. Krajský soud se nezabýval osvětou v ordinaci stěžovatele a tím, že vše svým pacientům vysvětloval. Rozhodl ve věci bez nařízení jednání. Vyjádření stěžovatele, že „*teda žádáme soud, ať potvrdí žalobu a v případě potřeby nařídí řízení a provede výpovědi svědků, které hned na vyžádání zašleme.*“ představovalo žádost o nařízení jednání a provedení výslechu svědků. Psal jej jako právní laik. Odpovídá tomu proto znění formulace. Krajský soud jej však chybně vyložil tak, že na nařízení jednání netrvá. Každý účastník má právo být přítomen u veřejného projednání své věci. Z napadeného rozsudku nevyplývá, zda krajský soud prováděl dokazování či nikoliv. Soud odmítl provést výslech svědků, které zmínil stěžovatel v podání z 14. 8. 2022. Tím zatížil řízení podstatnou vadou. Měl ho totiž v rámci poučovací povinnosti vyzvat, aby konkretizoval důkazní návrh, označil svědky a dotvrdil rozhodné skutečnosti. Podání, ve kterém výslech svědků navrhl, totiž činil sám jako právní laik.

[18] **Žalovaná** ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že uznat lze praxi získanou v zahraničí, která se shoduje s českým studijním programem. Atestace získaná v oboru rodinné lékařství, tedy v oboru pro český právní řád neznámém, neznamena příznání specializované způsobilosti v oboru gynekologie a porodnictví. Platná právní úprava neumožňuje stěžovateli provádět gynekologické vyšetření. Revizní komise okresního sdružení žalované je oprávněna podat návrh na zahájení disciplinárního řízení a nebyl důvod vést smířčí řízení. Jeho nevedení namítá poprvé v kasační stížnosti.

[19] Důkazní stav byl natolik dostatečný, že nebylo třeba pacientky vyslýchat. Stěžovatel své jednání nepopřel, naopak ho výslovně přiznal. Čestná rada žalované si proto důvodně vystačila s písemným vyjádřením tří pacientek. Předvolání svědků je podle § 8 odst. 5 ve spojení s § 13 odst. 4 disciplinárního řádu fakultativní. Donucování pacientek, které mají svého gynekologa a které si nepřejí gynekologické vyšetření praktickým lékařem, pod pohrůzkou vyřazení péče je nejen neetické, ale hraničí se sexuálním nátlakem. Stěžovatel žádné pochybení neuznal a hodlal v nezákonné a neetické praxi pokračovat. Rozhodnutí čestné rady žalované je pečlivě odůvodněno. Mírnější disciplinární opatření by nesplnilo svůj účel a nezabránilo by pokračování v nezákonné a neetické činnosti stěžovatelem.

[20] **Stěžovatel** v replice uvedl, že má-li být uloženo vyloučení z komory, měl by disciplinární orgán využít všech možných prostředků k zajištění zákonnosti a přezkoumatelnosti rozhodnutí a řízení bez ohledu na to, jak hodnotí osobnost lékaře, včetně snahy o smír. Je právem kárně obviněného se rozhodnout, zda se disciplinárního

řízení zúčastní či nikoliv. Jeho neúčast u jednání mu nelze přičítat k tíži. Pokud má kárně obviněný jiný pohled na systém zdravotnictví a neuvědomuje si veškeré důsledky disciplinárního řízení, je namístě usilovat o jeho osobní přítomnost na jednání před disciplinárním orgánem. Odmítá tvrzení, že jeho chování hraničí se sexuálním nátlakem. Nebyl odsouzen za poškození cizích práv ani za jiný trestný čin a trestní řízení není proti němu vedeno. Spor má větší přesah. Týká se poskytování primární zdravotní péče. Primární gynekologie a pediatrie jsou uměle vytvořené obory postavené mimo všeobecné lékařství. Jedná se však o původní odbornosti všeobecného lékařství.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

III.1 Včasnost kasační stížnosti

[21] Stěžovatel namítá, že napadený rozsudek mu nebyl doručen prostřednictvím jeho právního zástupce, nýbrž jemu dne 11. 9. 2023. To představuje procesní vadu, která mohla mít za následek zmeškání lhůty pro podání kasační stížnosti.

[22] Nejvyšší správní soud ze spisu krajského soudu zjistil, že na počátku soudního řízení byl stěžovatel zastoupen JUDr. Petrem Aulickým, advokátem. Dne 26. 4. 2023 zaslal Mgr. Jaroslav Kreml, advokát, soudu plnou moc k zastupování stěžovatele. Tím podle § 28 odst. 3 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. stěžovatel vypověděl plnou moc dosavadnímu zástupci. Dne 25. 5. 2023 sdělil Mgr. Jaroslav Kreml soudu, že již stěžovatele nezastupuje. Stěžovatel tak nebyl nadále v řízení před krajským soudem zastoupen. Krajský soud proto správně doručoval napadený rozsudek přímo stěžovateli. Ten mu byl doručen 11. 9. 2023. Kasační stížnost stěžovatel podal prostřednictvím své nynější zástupkyně dne 25. 9. 2023, tedy ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku podle § 106 odst. 2 s. ř. s. Kasační stížnost je proto včasná.

[23] Nejvyšší správní soud následně posoudil kasační stížnost a dospěl k závěru, že není důvodná.

III.2 Nepřípustné kasační námitky

[24] Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. platí, že *kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.*

[25] Kasační stížnost je mimořádný opravný prostředek proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.). Aby byla kasační argumentace přípustná, musí stěžovatel na rozhodnutí krajského soudu reagovat a konkrétně a kvalifikovaným způsobem zpochybňovat jeho závěry. Míjí-li se kasační argumentace s rozhodovacími důvody krajského soudu, nereaguje-li na ně dostatečně tak, aby Nejvyšší správní soud mohl posoudit jejich správnost, nebo jde-li o námitky nové, které stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem, přestože tak učinit mohl, je kasační argumentace nepřipustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Nejvyšší správní soud nemůže za stěžovatele jakkoliv domýšlet kasační argumentaci (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

pokračování

[26] Nejvyšší správní soud ze spisu krajského soudu zjistil, že stěžovatel v žalobě (ani v jiném podání, které by bylo učiněno v žalobní lhůtě – k tomu viz bod [44] níže) nenamítal, i) že ze správního spisu nevyplývá, že by s pacientkami jednal prostřednictvím nátlaku nebo pohrůzek, a že nátlak či pohrůžky nebyly prokázány, tedy nenamítal nedostatečně zjištěný skutkový stav věci. Stěžovatel v doplnění žaloby z 29. 6. 2022 toliko namítl, že čestná rada žalované při jednání neprovedla žádné důkazy, nýbrž pouze shromáždila podklady v rámci přípravné fáze. Tuto námitku však nespojoval s tím, že by nebyl prokázán skutkový stav věci, nýbrž s procesním pochybením při dokazování. Stěžovatel vedl žalobní argumentaci v tom směru, že nesouhlasí s celkovým náhledem čestné rady žalované na jím poskytovaný model péče všeobecného praktického lékaře rozšířený o rodinné lékařství. Sám přiznal, že jeho úmyslem bylo poskytovat primární péči v širším rozsahu, tedy včetně péče gynekologické. Celý problém však podle něj vznikl nepochopením úmyslu tuto péči poskytovat. Skutkový stav věci zjištěný čestnou radou žalované tak sám o sobě nenapadal. Naopak brojil proti jeho hodnocení, trval na oprávněnosti svého postupu a namítal, že postup ukončení péče o pacientky byl v souladu s § 48 odst. 2 písm. d) zákona o zdravotních službách. Toliko v replice k vyjádření žalované z 25. 5. 2023 namítl, že SMS zpráva neprokazuje jakýkoliv nátlak. Tato námitka však byla uplatněna až po lhůtě pro podání žaloby (bod [45] níže).

[27] Stěžovatel rovněž nenamítal, ii) že mu je nedůvodně vytýkán paternalismus k pacientům, iii) že revizní komise okresního sdružení žalované nebyla oprávněna podat návrh na zahájení disciplinárního řízení k čestné radě žalované, iv) že mezi § 10 odst. 1 a § 13 odst. 1 písm. c) disciplinárního řádu existuje kompetenční spor ohledně pravomoci postoupit věc čestné radě žalované, v) že se žalovaná nezabývala možností využít smířčího řízení, vi) že rozhodnutí čestné rady žalované bylo vydáno po uplynutí lhůty podle § 2 odst. 14 disciplinárního řádu, vii) že z něj není zřejmé, zda čestná rada žalované jednala v potřebném plénu (tuto námitku poprvé uplatnil až v replice k vyjádření žalované z 25. 5. 2023 – bod [45] níže), viii) že čestná rada žalované pochybila, pokud rozhodnutí zaslala na vědomí Ing. Bc. A. H., ix) že z výroku a odůvodnění rozhodnutí čestné rady žalované nevyplývá počet a popis jednotlivých skutků, za které je postižen, x) že byl oprávněn ukončit péči o pacientky z důvodu podle § 48 odst. 2 písm. e) zákona o zdravotních službách [oprávněnost svého postupu v doplnění žaloby z 29. 6. 2022 dovozoval pouze z § 48 odst. 2 písm. d) tohoto zákona], a xi) že bylo namístě usilovat o jeho osobní přítomnost na jednání před disciplinárním orgánem za situace, kdy má jiný pohled na systém zdravotnictví a neuvědomuje si veškeré důsledky disciplinárního řízení.

[28] Nejvyšší správní soud dále zjistil, že stěžovatel také nenamítal, xii) že čestná rada žalované v rozporu s § 10 odst. 3 disciplinárního řádu nepřihlédla při ukládání disciplinárního opatření k tomu, že zdravotní služby poskytoval odborník, a nevzala v potaz jako polehčující okolnosti úvahy stěžovatele, jeho úmysly, délku profesní praxe, dosavadní bezúhonnost, že nedošlo k poškození zdraví žádného pacienta, že má zahraniční atestaci pro obor rodinného lékařství, a je tak zajištěna odbornost jeho péče, a že se celoživotně vzdělává. Stěžovatel také nenamítal, xiii) že s ohledem na výjimečnost uloženého disciplinárního opatření měla čestná rada žalované vzít v souladu se zásadou legitimního očekávání, rovnosti a předvídatelnosti správního rozhodnutí v potaz to, v jakých situacích bylo disciplinární opatření vyloučení z komory uloženo v minulosti, xiv) že je uložené disciplinární opatření nepřiměřené a nepředvídatelné, a xv) že zde jsou

neodůvodněné rozdíly při ukládání disciplinárních opatření. Stěžovatel včasnými žalobními body proti uloženému disciplinárnímu opatření a jeho odůvodnění vůbec nebrojil. Toliko namítl, že uložené disciplinární opatření nemůže obstát s ohledem na porušení principů spravedlivého procesu (ve vztahu k provádění dokazování a k spekulacím čestné rady žalované). To se však netýká nyní namítaných pochybení při ukládání disciplinárního opatření a odůvodnění jeho uložení čestnou radou žalované, nýbrž tvrzených procesních pochybení.

[29] Protože stěžovatel tyto námitky neuplatnil včas v řízení před krajským soudem, přestože tak učinit mohl, jsou tyto námitky nepřipustné podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Nejvyšší správní soud se jimi proto nezabýval.

[30] Stěžovatel dále namítá, že v protokolu z jednání čestné rady žalované není zaznamenáno provádění důkazů, že se čestná rada žalované dostatečně nevypořádala s návrhem na výslech svědků a že se skutkový stav opírá především o písemné stížnosti tří pacientek.

[31] Krajský soud v bodě 20 napadeného rozsudku přisvědčil stěžovateli, že v protokolu o ústním jednání není provádění důkazů zaznamenáno. Uvedl však, že to neznamená, že by dokazování neproběhlo. Čestná rada žalované se seznámila se shromážděnými důkazy a jednotlivá zjištění promítla do napadeného rozhodnutí. To, že do spisu včetně protokolu o ústním jednání nebylo zaznamenáno provedení důkazů listinami, představuje pochybení. Nemělo však vliv na zákonnost rozhodnutí. Všechny listinné důkazy totiž byly založeny ve spise a stěžovatel do nich mohl nahlédnout (bod 22 napadeného rozsudku). Jde-li o výslech svědků, krajský soud v bodě 21 napadeného rozsudku uvedl, že žádný výslech svědků stěžovatel v disciplinárním řízení nenavrhoval. Podle čl. 13 odst. 5 a 7 disciplinárního řádu se výslech svědků a osob, které podaly stížnost, provádí, pokud je to potřebné. Čestná rada žalované však zjevně výslech za potřebný nepovažovala. Listinné důkazy považovala za dostatečné.

[32] Stěžovatel kasační argumentací uvedenou v bodě [30] výše nijak nereaguje na konkrétní závěry krajského soudu. Netvrdí, proč jsou úvahy krajského soudu chybné či mylné. Nenamítá ani například, že neměl možnost nahlédnout do listin obsažených ve spise, že v disciplinárním řízení navrhoval výslech konkrétních svědků nebo že byl výslech pacientek z nějakého důvodu potřebný. Zcela obecná kasační argumentace stěžovatele tak nedostatečně reaguje na konkrétní závěry krajského soudu. Je proto nepřipustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s.

III.3 K namítané nepřezkoumatelnosti

[33] Stěžovatel namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku a rozhodnutí čestné rady žalované.

[34] Nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu je vadou, ke které je Nejvyšší správní soud povinen přihlížet i bez námítky (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Vlastní přezkum rozhodnutí soudu je totiž možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o

pokračování

dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí (rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, nebo ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS). Přezkoumá-li krajský soud rozhodnutí žalovaného, které pro chybějící odůvodnění nebo pro nesrozumitelnost nebylo přezkoumání vůbec způsobilé, přestože to žalobce namítal nebo přestože tato nepřezkoumatelnost bránila přezkumu rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, zatíží vadou nepřezkoumatelnosti i své rozhodnutí (rozsudek NSS ze dne 13. 6. 2007, čj. 5 Afs 115/2006-91, a usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8. 3. 2011, čj. 7 Azs 79/2009-84, č. 2288/2011 Sb. NSS).

[35] Stěžovatel předně namítá, že čestná rada žalované a krajský soud neodůvodnily, proč nebylo využito smírčí řízení a proč nebylo možné vydat správní rozhodnutí dříve, že z jejich rozhodnutí není zřejmé, zda čestná rada žalované jednala v potřebném plénu, a že neodůvodnily, proč nelze s ohledem na polehčující okolnosti uložit mírnější disciplinární opatření. Tyto námitky tak míří na nedostatek odůvodnění rozhodnutí čestné rady žalované a krajského soudu. Jak však již uvedl Nejvyšší správní soud v bodech [27] a [28] výše, stěžovatel tyto námitky neuplatnil včas v řízení před krajským soudem. Případná dílčí nepřezkoumatelnost rozhodnutí čestné rady žalované z tohoto důvodu by současně nebránila přezkumu včas uplatněných žalobních bodů. Krajský soud se proto těmito otázkami nemusel zabývat z úřední povinnosti, a vzhledem k tomu, že stěžovatel nevznesl v tomto směru včasné žalobní body, se jimi ani zabývat nemohl (§ 75 odst. 2 s. ř. s.).

[36] Jde-li o námitku, podle které je rozhodnutí čestné rady žalované nesrozumitelné, protože z výroku a odůvodnění rozhodnutí nevyplývá počet a popis jednotlivých skutků, Nejvyšší správní soud uvádí, že byť námitka nedostatku popisu skutků a jejich počtu nebyla uplatněna v řízení před krajským soudem (bod [27] výše), je třeba se námitkou nepřezkoumatelnosti zabývat z úřední povinnosti. Pokud by totiž byla důvodná, bránila by tato vada přezkumu včasných žalobních bodů. Nebylo by totiž vůbec zřejmé, jaké jednání je stěžovateli vytýkáno. Tato námitka však důvodná není. Z výroku rozhodnutí čestné rady žalované vyplývá, že se stěžovatel dopustil disciplinárního provinění tím, že nejméně dvě pacientky nutil ke gynekologickému vyšetření a nejméně u jedné pacientky jej provedl. Tímto jednáním vykonával podle čestné rady žalované lékařské povolání v rozporu s jeho etikou a v rozporu se zákony (blíže bod [2] výše). Čestná rada žalované tak ve výroku rozhodnutí popsala jednání stěžovatele. Z jeho odůvodnění zároveň vyplývá, že jej považovala za jeden skutek, který se skládal z více dílčích jednání (str. 4 rozhodnutí – „*skutek není promlčen dle § 2 odst. 1 Disciplinárního řádu ČLK*“, str. 6 rozhodnutí – „*nejméně u pacientky Ing. R. K. svůj skutek dokonál a nejméně u dalších dvou pacientek (J. K. a Ing. L. M.) se o toto pokusil tím, že gynekologickým vyšetřením podmiňoval setrvání v péči u něj, případně přijetí do péče. Šlo tedy o jednání, které bezprostředně směřovalo k dokonání skutku spočívajícího v poskytnutí zdravotní péče v oboru, ve kterém MUDr. N. nebyl oprávněn tuto péči poskytovat*“, nebo str. 9 rozhodnutí – „*okolnosti spáchání skutku vyplývají zejména z přímé úmyslné formy zavinění a dlouhodobého a nezákonného a hluboce neetického jednání*“). Rozhodnutí čestné rady žalované je proto srozumitelné. Čestná rada žalované se v odůvodnění rozhodnutí současně vypořádala s tvrzením stěžovatele, že se disciplinárního provinění nedopustil a s jeho argumentací. Rozhodnutí čestné rady žalované je proto v tomto ohledu přezkoumatelné. Krajský soud tak nepochybil, pokud jej

věcně přezkoumal. Nejvyšší správní soud však nehodnotí, zda se správně mělo jednat o více skutků či nikoliv, neboť taková námitka nebyla uplatněna v řízení před krajským soudem.

[37] Stěžovatel dále namítá, že se krajský soud a čestná rada žalované nezabývaly a nepřihlédly k dosaženému vzdělání včetně zahraniční praxe stěžovatele a neprovedly k důkazu navržené doklady o vzdělání. Tato námitka není důvodná. Krajský soud v bodě 27 napadeného rozsudku odůvodnil, proč praxe stěžovatele získaná v zahraničí a vzdělání v jiných oborech nejsou pro věc podstatné. Zároveň uvedl, proč neprovedl k důkazu předložené doklady o absolvování vzdělání. Přezkoumatelně se tak s touto otázkou a důkazním návrhem vypořádal. Shodně postupovala i čestná rada žalované na str. 6 jejího rozhodnutí. Krajský soud se rovněž v bodě 29 a 30 napadeného rozsudku vypořádal s namítanou osvětou pacientek o povaze činnosti stěžovatele. Jde-li o tvrzenou spokojenost většiny pacientů s péčí stěžovatele, z bodu 30 odůvodnění napadeného rozsudku přinejmenším implicitně vyplývá, že ji krajský soud považoval za irelevantní. Krajský soud totiž považoval za stěžejní, že jednání stěžovatele vůči dotčeným pacientkám bylo zcela neetické.

[38] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že odůvodnění napadeného rozsudku je srozumitelné a vyplývá z něj, proč krajský soud žalobu zamítl. Odůvodnění je zároveň logicky a systematicky členěno s ohledem na jednotlivé žalobní body. Je z něj seznatelné, které úvahy jsou krajského soudu a které rekapituluji závěry čestné rady žalované. Krajský soud řádně odůvodnil, proč shledal žalobní argumenty stěžovatele nedůvodnými. Současně přezkoumal rozhodnutí čestné rady žalované, které bylo přezkoumatelné. Napadený rozsudek tak je přezkoumatelný. Nejvyšší správní soud se proto dále zabýval přípustnými kasačními námitkami.

III.4 K procesním otázkám

III.4.A Opožděné žalobní námitky

[39] Stěžovatel namítá, že krajský soud nepřihlédl k žalobním argumentům uvedeným v podání z 25. 5. 2023. To, že je podle krajského soudu uplatnil až po lhůtě pro podání žaloby, představuje přílišný formalismus v jeho neprospěch. Není zřejmé, proč by se mělo jednat o opožděné žalobní body, a nikoliv o procesní obranu účastníka řízení, se kterou se měl krajský soud vypořádat.

[40] Krajský soud v bodě 15 napadeného rozsudku dospěl k závěru, že námitky stěžovatele uplatněné v podání z 25. 5. 2023, i) že není zřejmé, zda čestná rada žalované rozhodla ve správném složení, ii) že nebyly prokázány konkrétní lékařské úkony nabízené ženám, a tudíž nebyl dostatečně vymezen skutek, iii) že není dostatečně odůvodněna uložená disciplinární sankce a iv) že z SMS zaslané jedné z pacientek byla učiněna nesprávná skutková zjištění, jsou opožděné. Stěžovatel je totiž uplatnil až po uplynutí žalobní lhůty. Krajský soud se jimi proto nezabýval. Nejvyšší správní soud s postupem krajského soudu souhlasí.

pokračování

[41] Podle § 18 odst. 4 a 5 zákona o komorách platí, že *proti rozhodnutí čestné rady komory o uložení disciplinárního opatření podle odstavce 3 lze podat opravný prostředek* [odst. 4]. *O opravném prostředku rozhoduje soud* [odst. 5].

[42] Podle 129 odst. 1 s. ř. s. dále platí, že *ve věcech správního soudnictví, v nichž zvláštní zákon svěřuje soudu rozhodování o opravných prostředcích proti rozhodnutím správních orgánů podle části páté hlavy třetí občanského soudního řádu, ve znění účinném k 31. prosinci 2002, lze ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona podat ve lhůtě třiceti dnů od doručení rozhodnutí, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinak, žalobu podle části třetí hlavy druhé dílu prvního tohoto zákona, jsou-li splněny podmínky tam stanovené. Nestanoví-li zvláštní zákon jinak, má podání žaloby odkladný účinek.*

[43] Podle § 71 odst. 2 věty třetí s. ř. s. platí, že *rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby.*

[44] Žalobu proti rozhodnutí čestné rady žalované o uložení disciplinárního opatření podle § 18 odst. 3 zákona o komorách lze podat ve lhůtě třiceti dnů od doručení tohoto rozhodnutí [§ 18 odst. 4 a 5 zákona o komorách ve spojení s § 129 odst. 1 s. ř. s.]. Jedná se o žalobu podle § 65 a násl. s. ř. s. (rozsudek NSS ze dne 6. 6. 2019, čj. 1 As 320/2018-39, bod 33). Uplatní se proto na ni ustanovení ohledně řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu (část třetí hlava druhá díl první s. ř. s.) s výjimkou lhůty pro podání žaloby podle § 72 odst. 1 s. ř. s., byl-li žalobce správním orgánem v napadeném rozhodnutí o zvláštní 30 denní lhůtě podle § 129 odst. 1 s. ř. s. poučen (rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 27. 10. 2009, čj. 4 Ads 39/2008-83, č. 1980/2010 Sb. NSS). To znamená, že rovněž řízení o žalobě proti rozhodnutí čestné rady žalované je ovládáno dispoziční zásadou (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a zásadou koncentrace řízení (§ 71 odst. 2 s. ř. s.). Žalobce je oprávněn vznášet žalobní body pouze ve lhůtě pro podání žaloby podle § 129 odst. 1 s. ř. s. (případně § 72 odst. 1 s. ř. s., nebyl-li žalobce poučen). Rozšířit žalobu o další žalobní body může v souladu s § 71 odst. 2 pouze ve lhůtě pro podání žaloby. Doplní-li žalobce v rozporu s § 71 odst. 2 s. ř. s. žalobu o nové, doposud nevznesené žalobní body po uplynutí lhůty pro její podání, správní soud k nim nemůže přihlížet. Po uplynutí lhůty pro podání žaloby je zásadně možné jen dále rozvíjet již uplatněné žalobní body. Rozšířit žalobu o zcela nový žalobní bod po uplynutí lhůty k jejímu podání je přípustné pouze tehdy, je-li povinností soudu přihlídnout ke skutečnostem či změnám právní úpravy, k nimž došlo až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí v průběhu soudního řízení.

[45] Nejvyšší správní soud ze spisu krajského soudu ověřil, že stěžovatel námitky uvedené v bodě [40] výše v žalobě (ani v jiném podání, které by bylo učiněno v žalobní lhůtě podle § 129 odst. 1 s. ř. s. – stěžovatel byl o této lhůtě v rozhodnutí čestné rady žalované poučen) skutečně nenamítal. Jde-li o námitku iii), nepřezkoumatelnost rozhodnutí čestné rady žalované v doplnění žaloby ze dne 29. 6. 2022 spatřoval pouze v tom, že z něj není patrné, které části rozhodnutí mají vyplývat z jakých podkladů. Nenamítal však, že by bylo nedostatečně odůvodněno uložení disciplinárního opatření. Tyto námitky stěžovatel poprvé vznesl až v podání ze dne 25. 5. 2023, tedy téměř rok po doplnění žaloby. Jedná se proto o námitky opožděné. Krajský soud k nim správně nepřihlédl. Nejedná se o projev přepjatého formalismu, jak tvrdí stěžovatel. Naopak jde o projev koncentrační zásady podle § 71 odst. 2 s. ř. s (bod [44] výše). To, že stěžovatel uvedl

tyto námitky v reakci na vyjádření žalované, neznamená, že nejde o nově uplatněné žalobní body. Stěžovatel totiž mohl těmito námitkami reagovat na obsah rozhodnutí čestné rady žalované již ve včas uplatněných žalobních bodech. Šlo tak o nepřípustné rozšíření žalobních bodů po koncentraci řízení.

[46] Nejvyšší správní soud pro úplnost podotýká, že již v rozsudku ze dne 21. 7. 2010, čj. 3 Ads 74/2010-173, č. 2159/2010 Sb. NSS, dospěl k závěru, že rozhodování čestné rady žalované v nedostatečném obsazení či nesprávném složení nezpůsobuje nicotnost rozhodnutí, nýbrž toliko jeho nezákonnost. Krajský soud proto k opožděné žalobní námitce i), podle které není zřejmé, zda čestná rada žalované rozhodla ve správném složení, nemusel přihlížet z úřední povinnosti podle § 76 odst. 2 s. ř. s.

III.4.B Rozhodnutí ve věci bez nařízení jednání

[47] Stěžovatel spatřuje vadu řízení také v tom, že krajský soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání. V podání z 14. 8. 2022 žádal o nařízení jednání a výslech svědků. Z důkazního návrhu muselo být soudu zřejmé, že o nařízení jednání žádá.

[48] Podle § 51 odst. 1 s. ř. s. platí, že *soud může rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhl nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.*

[49] Nejvyšší správní soud ze spisu krajského soudu zjistil, že krajský soud přípisem ze dne 28. 7. 2022, který byl doručen tehdejšímu zástupci stěžovatele JUDr. Petru Aulickému (bod [22] výše) dne 7. 8. 2022, vyzval stěžovatele ke sdělení, zda souhlasí s tím, aby bylo ve věci rozhodnuto bez nařízení jednání. Současně ho poučil o tom, že nevyjádří-li do dvou týdnů od doručení tohoto přípisu svůj nesouhlas s takovýmto projednáním věci, bude mít soud za to, že s tímto postupem souhlasí. Stěžovatel v podání z 14. 8. 2022, které učinil sám bez prostřednictví svého zástupce, uvedl, že „*tedy žádáme, ať soud potvrdí žalobu a v případě potřeby nařídí řízení a provede výpovědi svědků, které hned na vyžádání zašleme.*“ Dne 13. 4. 2023 stěžovatel zaslal prostřednictvím svého zástupce krajskému soudu žádost o informace, ve které uvedl „*dovolujeme si zdvořile požádat o informaci, v jaké lhůtě lze očekávat nařízení ústního jednání, příp. rozhodnutí ve věci [...].*“ Žalovaná vyjádřila souhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání ve vyjádření k žalobě. Krajský soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání (k důvodům blíže rekapitulace v bodě [4] výše).

[50] Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že za této situace bylo možné rozhodnout ve věci bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s.

[51] Nejvyšší správní soud předně podotýká, že již rozšířený senát v usnesení ze dne 16. 2. 2016, čj. 7 As 93/2014-48, č. 3380/2016 Sb. NSS, dospěl k závěru, že navrhl-li účastník v řízení o žalobě provedení důkazů před správním soudem podle § 71 odst. 1 písm. e) s. ř. s., nelze takový návrh považovat za nesouhlas s rozhodnutím bez jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s. Návrh na provedení důkazů a nesouhlas s rozhodnutím bez jednání je totiž třeba „*posuzovat každé z nich samostatně, neboť má odlišný smysl a účel a nelze říci, že by jedno bylo podmínkou či předpokladem pro druhé.*“ [...] Případný požadavek na

pokračování

provedení důkazů není ani v podmínkách tzv. plné soudní jurisdikce „automatickým“ nárokem na jakousi revizi předešlého správního řízení, protože soudní řízení není jeho pokračováním, nýbrž samostatným a nezávislým přezkumem. Úvahu o (ne)provedení důkazů tedy soud činí samostatně a nezávisle na otázce, zda bude rozhodovat s jednáním ve věci samé či bez jeho konání. Pochopitelně, dojde-li k závěru o nutnosti provádět dokazování, jednání ve věci nařídít musí, bez ohledu na případný postoj účastníků řízení, protože důkazy se provádějí při jednání.“ (body 12 a 23 usnesení sp. zn. 7 As 93/2014). To, že stěžovatel v podání z 14. 8. 2022 navrhl obecně výslech svědků, pokud by jej krajský soud považoval za potřebný, proto samo o sobě neznamená, že žádal o nařízení jednání. Krajský soud se správně vypořádal samostatně s navrženým výslechem svědků (bod 31 napadeného rozsudku; k tomu níže viz část III.4.C tohoto rozsudku) a s tím, zda lze rozhodnout ve věci bez jednání (bod 11 napadeného rozsudku).

[52] Podstata problému proto spočívá v tom, zda tvrzení stěžovatele, podle kterého „*tedy žádáme, ať soud potvrdí žalobu a v případě potřeby nařídí řízení*“, představuje nesouhlas s rozhodnutím bez nařízení jednání, nebo zda stěžovatel ponechal na úvaze krajského soudu, zda jednání nařídí, a tedy nevyjádřil ve lhůtě nesouhlas s rozhodnutím bez nařízení jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s.

[53] Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že stěžovatel tímto k výzvě soudu podle § 51 odst. 1 s. ř. s. nevyjádřil nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání. Stěžovatel ani o nařízení jednání nepožádal, jak tvrdí v kasační stížnosti. Z běžného významu stěžovatelem použitých slov lze i bez právního vzdělání jednoznačně seznat, že ponechal na úvaze soudu, zda jednání nařídí či nikoliv (nejde tak o případ podmíněného souhlasu či nesouhlasu řešeného v rozsudku *VKS Pohledští Dvořáci*). Musel proto být srozuměn i s tím, že krajský soud může rozhodnout bez jednání. V tomto ohledu tedy není podstatné, že podání z 14. 8. 2022 psal jako právní laik. K vyjádření souhlasu či nesouhlasu s rozhodnutím bez jednání nadto není třeba žádných právních znalostí. Jednoduše totiž stačí vyjádřit souhlas či nesouhlas, aniž by jej bylo třeba jakkoliv odůvodňovat (bod 20 usnesení sp. zn. 7 As 93/2014). To však stěžovatel neučinil. Ponechal totiž na úvaze krajského soudu, zda jednání nařídí. Nebylo proto třeba stěžovatele vyzvat k upřesnění jeho vyjádření, protože vůle stěžovatele byla jednoznačná (rozsudek NSS ze dne 19. 3. 2014, čj. 6 As 63/2013-42, bod 11). Ostatně sám zástupce stěžovatele v podání z 13. 4. 2023 uvedl, že žádá o informaci „*v jaké lhůtě lze očekávat nařízení ústního jednání, příp. rozhodnutí ve věci.*“ I tím utvrdil krajský soud v tom, že je na jeho úvaze, zda jednání nařídí.

[54] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že stěžovatel ve lhůtě dvou týdnů od doručení výzvy nevyjádřil svůj nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání. Neučinil tak ani kdykoliv později v průběhu řízení před krajským soudem. Naopak jeho zástupce se vyjádřil opětovně tak, že je na volbě krajského soudu, zda nařídí jednání nebo rozhodne i bez jednání. Krajský soud proto byl oprávněn v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodnout bez nařízení jednání. Nezatížil tak řízení procesní vadou.

III.4.C Neprovedení výslechu svědků

[55] Stěžovatel dále namítá, že z napadeného rozsudku nevyplývá, zda krajský soud provedl dokazování. Nesouhlasí s tím, že krajský soud odmítl provést k důkazu výslech svědků. Pokud jako právní laik učinil podání, kterému soud neporozuměl, a navrhl provést důkazy, které řádně neoznačil, měl ho krajský soud v rámci poučovací povinnosti vyzvat, aby důkazní návrh konkretizoval a aby dotvrdil skutečnosti, které mají být prokázány. Byl tak zkrácen ve svém právu na spravedlivý proces.

[56] Krajský soud navržené výslechy svědků neprovedl k důkazu, neboť mu z podání stěžovatele z 14. 8. 2022 nebylo zřejmé, koho měl jako svědka vyslechnout a jaké skutečnosti měli svědci prokázat (bod [9] výše). Nejvyšší správní soud v postupu krajského soudu neshledal pochybení.

[57] Nejvyšší správní soud předně uvádí, že z napadeného rozsudku vyplývá, že krajský soud v rozsudku vyšel pouze z obsahu správního spisu. Tím se dokazování podle § 52 s. ř. s. neprovádí (rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2009, čj. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS, *ECOPLAST*), jak ostatně správně uvedl stěžovatel v kasační stížnosti. Výslech svědků krajský soud neprovedl (bod [56] výše). Z rozsudku tak je zřejmé, že krajský soud dokazování vůbec neprováděl.

[58] Řízení o žalobě proti rozhodnutí čestné rady žalované je ovládáno dispoziční zásadou (bod [44] výše). To znamená, že bylo na stěžovateli, aby v žalobě uvedl žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné, a jaké konkrétní důkazy k prokázání svých tvrzení navrhuje provést [§ 71 odst. 1 písm. d) a e) s. ř. s.]. Stěžovatel obecně uvedl, ať soud v případě potřeby provede výpovědi svědků, které na vyžádání zašle. Návrh stěžovatele byl proto formulován tak, že nechává na úvaze soudu, zda svědky vyslechné. Důkazní návrh proto nebyl nejasný. Bylo na krajském soudu, zda svědky vyslechné. Krajský soud však zjevně nepovažoval výslech svědků za potřebný, neboť vyšel ze skutečností obsažených ve správním spisu, které považoval za dostatečné. Krajský soud zároveň správně poukázal na to, že břemeno tvrzení a břemeno důkazní leželo na stěžovateli. Pokud by on sám chtěl, aby soud provedl výslech nějakých konkrétních svědků, bylo na něm, aby konkrétně uvedl, jaké osoby navrhuje vyslechnout jako svědky a jaké skutečnosti mají být výsledkem prokázány. Pokud tak neučinil, nebyl ho soud povinen k tomu vyzývat. Navíc ze spisu krajského soudu vyplývá, že byl v té době zastoupen advokátem (bod [22] výše). Pokud by měl pochybnosti o tom, jak podání k soudu formulovat, měl se obrátit na něj. Právo stěžovatele na spravedlivý proces proto porušeno nebylo. Žádný návrh na výslech svědků, který by byl nejasný, totiž neučinil. O svědcích hovořil totiž jen pro případ, že by soud shledával potřebu doplnit dokazování jejich výsledkem.

III.5 K ostatním otázkám

III.5.A Zahraniční atestace

[59] Stěžovatel namítá, že krajský soud měl posoudit podmínky uznání dosažené kvalifikace, tedy zda formálně požádal o uznání zahraniční atestace a zda rozsah v zahraničí dosažené kvalifikace postačí k jejímu uznání v tuzemsku v plné míře nebo z části. Tuto otázku krajský soud měl posoudit jako předběžnou právní otázku. Její

pokračování

zodpovězení je totiž nutné pro závěr, zda je důvodné stěžovatele vyloučit z komory či zda je namíste uložit jiné disciplinární opatření. Zahraniční atestace mu měla být uznána automaticky na základě unijních právních předpisů. Ty měl krajský soud zohlednit s ohledem na zásadu, dle které soud zná právo.

[60] Tato námitka není důvodná. Krajský soud správně vyšel ze skutečnosti, že v době spáchání disciplinárního opatření měl stěžovatel v tuzemsku oprávnění k poskytování zdravotních služeb pouze v oboru všeobecného praktického lékařství. Sám stěžovatel v doplnění žaloby z 29. 6. 2022 uvedl, že mu zahraniční atestace nebyla tuzemskými orgány a Ministerstvem zdravotnictví uznána. Za této situace nebylo třeba řešit podmínky pro uznání dosažené kvalifikace, jestliže předmětem přezkumu nebyl postup správních orgánů při uznávání zahraničního vzdělání. Podstatné totiž bylo pouze to, že v době spáchání disciplinárního opatření nebyl stěžovatel oprávněn poskytovat zdravotní péči v oboru gynekologie a porodnictví, neboť tyto zdravotní služby neměl uvedené v oprávnění podle zákona o zdravotních službách. Podle § 11 odst. 1 zákona o zdravotních službách totiž platí, že *poskytovatel může poskytovat pouze zdravotní služby uvedené v oprávnění k poskytování zdravotních služeb*. I kdyby proto byly obecně splněny podmínky pro uznání jeho zahraniční atestace, nemohl by stěžovatel poskytovat zdravotní péči v oboru gynekologie a porodnictví. Je proto irelevantní, že mu měla být zahraniční atestace uznána na základě unijních právních předpisů, že se snažil pacienty o podobě péče informovat a že nikoho dle svých slov neuvedl v omyl. Oprávnění k poskytování zdravotní péči v oboru gynekologie a porodnictví totiž neměl a jak správně uvedl krajský soud, otázka uznání zahraniční kvalifikace nebyla předmětem přezkumu v tomto řízení.

[61] Nadto stěžovatel v čas uplatněných žalobních bodech nijak nebrojil proti druhu uloženého disciplinárního opatření (bod [28] výše). Ani v této souvislosti se proto krajský soud podmínkami pro uznání zahraniční atestace a relevantní unijní či mezinárodní právní úpravou nemusel zabývat jako předběžnou otázkou, jak stěžovatel tvrdí v kasační stížnosti. Samotné disciplinární opatření totiž stěžovatel nijak nespороval.

[62] K těmto námitkám lze ještě poznamenat, že se stěžovatel mylí, pokud předpokládá, že mu stačí zcela obecně tvrdit, že jednání správního orgánu je v rozporu s blíže neurčenými evropskými předpisy či mezinárodními smlouvami a soud má povinnost je za něj dohledávat. Na rozdíl od občanského soudního řízení totiž musí účastník uvést v rámci žalobních důvodů i právní důvody, pro které považuje napadené rozhodnutí za nezákonné [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Právní důvody nezákonnosti napadeného správního rozhodnutí pak musí být tvrzeny alespoň tak, aby soud při aplikaci obecného pravidla, že soud zná právo, mohl dostatečně vymezit, kterým směrem, tj. ve vztahu k jakým právním předpisům, bude směřovat jeho přezkum (rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS).

III.5.B K tvrzeným spekulacím čestné rady žalované

[63] Stěžovatel namítá, že čestná rada žalované spekuluje, že mohlo dojít k poškození zdraví pacientek, že dotčených pacientek bylo nepochybně více a že měl vykazovat péči na jiného lékaře. Byť čestná rada žalované uvedla, že se tyto skutečnosti nepromítly do

celkového hodnocení věci a osoby stěžovatele, mohly ovlivnit pohled na stěžovatele a konečný výsledek rozhodnutí. Ani tato námitka není důvodná.

[64] Čestná rada žalované v rozhodnutí neuvedla, že mohlo dojít k poškození zdraví pacientek, jak tvrdí stěžovatel. Naopak jako polehčující okolnost hodnotila to, že k poškození zdraví pacientek nedošlo. Nejvyšší správní soud však přisvědčuje stěžovateli, že rozhodnutí čestné rady žalované obsahuje spekulace o větším počtu dotčených pacientek a o vykazování péče na jiného lékaře. Jak však již uvedl krajský soud v bodě 17 napadeného rozsudku, čestná rada žalované k nim uvedla, že si je vědoma jejich neprokázání, a že je proto nehodnotila. Žádná z těchto skutečností současně nebyla součástí vytýkaného skutku. Tyto spekulace tak nemohly mít žádný vliv na závěr čestné rady žalované o tom, že se stěžovatel dopustil disciplinárního provinění popsaného ve výroku rozhodnutí. Jde-li o vliv na uložené disciplinární opatření, i zde je třeba upozornit na to, že proti uloženému disciplinárnímu opatření stěžovatel ve včas uplatněných žalobních bodech nijak nebrojil (bod [28] výše). Nejvyšší správní soud se proto nyní nemůže zabývat tím, zda spekulace čestné rady žalované mohly mít vliv na uložené disciplinární opatření (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

III.5.C Ukončení péče o pacientky

[65] Stěžovatel namítá, že byl oprávněn ukončit péči o pacientku J. K. a Ing. L. M. podle § 48 odst. 2 písm. d) zákona o zdravotních službách.

[66] Podle § 2 odst. 2 písm. a) zákona o zdravotních službách platí, že *zdravotními službami se rozumí poskytování zdravotní péče podle tohoto zákona zdravotnickými pracovníky, a dále činnosti vykonávané jinými odbornými pracovníky, jsou-li tyto činnosti vykonávány v přímé souvislosti s poskytováním zdravotní péče.*

[67] Podle § 2 odst. 4 téhož zákona platí, že *zdravotní péčí se rozumí a) soubor činností a opatření prováděných u fyzických osob za účelem 1. předcházení, odhalení a odstranění nemoci, vady nebo zdravotního stavu (dále jen „nemoc“), 2. udržení, obnovení nebo zlepšení zdravotního a funkčního stavu, 3. udržení a prodloužení života a zmírnění utrpení, 4. pomoci při reprodukci a porodu, 5. posuzování zdravotního stavu, b) preventivní, diagnostické, léčebné, léčebně rehabilitační, ošetrovatelské nebo jiné zdravotní výkony prováděné zdravotnickými pracovníky (dále jen „zdravotní výkon“) za účelem podle písmene a).*

[68] Podle § 3 odst. 3 téhož zákona platí, že *individuálním léčebným postupem se rozumí poskytování zdravotních služeb, včetně jednotlivých zdravotních výkonů, v logické a časové posloupnosti konkrétnímu pacientovi, včetně jejich možných variant a metod. Součástí individuálního léčebného postupu je zejména diagnostická rozvaha, návrh léčby, včetně léčebně rehabilitační péče a doporučení dalšího postupu při poskytování zdravotních služeb. Součástí individuálního léčebného postupu je i léčebný režim, kterým se rozumí soubor opatření, která podporují léčbu a minimalizují její možná rizika, včetně doporučení úpravy životního stylu.*

[69] Podle § 48 odst. 2 písm. d) téhož zákona dále platí, že *poskytovatel může ukončit péči o pacienta v případě, že pacient závažným způsobem omezuje práva ostatních pacientů, úmyslně a soustavně nedodržuje navržený individuální léčebný postup, pokud s poskytováním*

pokračování

zdravotních služeb vyslovil souhlas, nebo se neřídí vnitřním řádem a jeho chování není způsobeno zdravotním stavem.

[70] Z rozhodnutí čestné rady žalované vyplývá, že J. K. a Ing. L. M. odmítly gynekologické vyšetření navrhované stěžovatelem. Ten následně péči o ně ukončil. Tuto skutečnost stěžovatel nesporně. Domnívá se však, že postupoval správně podle § 48 odst. 2 písm. d) zákona o zdravotních službách. Nejvyšší správní soud se stěžovatelem nesouhlasí. Ukončit péči o pacienta podle § 48 odst. 2 písm. d) tohoto zákona je možné v případě, že i) pacient závažným způsobem omezuje práva ostatních pacientů, ii) úmyslně a soustavně nedodržuje navržený individuální léčebný postup, pokud s poskytováním zdravotních služeb vyslovil souhlas, nebo iii) se neřídí vnitřním řádem a jeho chování není způsobeno zdravotním stavem. To, zda byla narušena vzájemná důvěra mezi lékařem a pacientem, jak tvrdí stěžovatel, je v tomto ohledu proto nepodstatné. Z ničeho nevyplývá, že by zmíněné pacientky omezovaly práva ostatních pacientů nebo se neřídily vnitřním řádem. Jediným důvodem, který tak přichází v úvahu, je úmyslné a soustavné nedodržování navrženého individuálního léčebného postupu. Tento důvod však nebyl naplněn. Stěžovatel předně netvrdí, že by pacientky úmyslně a soustavně nedodržovaly navržený individuální léčebný postup. Naopak šlo o jednorázové odmítnutí gynekologického vyšetření. Co je však podstatné, jak správně podotkl krajský soud, pacientky k němu neudělily souhlas. Podle § 2 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 2 odst. 4 písm. a) a b) zákona o zdravotních službách představuje i gynekologické vyšetření zdravotní službu. Stěžovatel by tak mohl ukončit péči o pacientky pouze v případě, že by s gynekologickým vyšetřením souhlasily, avšak následně by úmyslně a soustavně nedodržovaly navržený individuální léčebný postup podle § 3 odst. 3 tohoto zákona. To se však v nyní projednávané věci nestalo, neboť pacientky souhlas ke gynekologickému vyšetření vůbec neudělily. Stěžovatel proto nebyl oprávněn ukončit péči o J. K. a Ing. L. M. podle § 48 odst. 2 písm. d) zákona o zdravotních službách.

[71] Jde-li o závěr krajského soudu, podle kterého se § 48 odst. 2 písm. d) zákona o zdravotních službách vztahuje pouze na případy, kdy poskytovatel poskytuje zdravotní služby v oboru, ve kterém smí podle vydaného povolení zdravotní služby poskytovat, Nejvyšší správní soud podotýká, že jej krajský soud zjevně uvedl nad rámec rozhodovacích důvodů. Nejvyšší správní soud se proto stěžovatelem namítanou nezákonností tohoto závěru pro nadbytečnost nezabýval.

[72] Stěžovatel jiné přípustné kasační námitky neuplatnil (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

IV. Závěr a náklady řízení

[73] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl.

[74] Nejvyšší správní soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, které by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení

nepřiznal, neboť jí v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 15. února 2024

Petr Mikeš
předseda senátu